

Dues preguntes

Amadeu Lleopart parteix de textos bíblics, d'Adam i Eva, per acabar fent una crítica al sexisme de la societat actual, amb la publicitat al capdavant, i a les paraules de Rajoy evadint la qüestió de la discriminació de la dona

Representació d'Adam i Eva en una pintura de Lucas Cranach 'el Vell'

Els clàssics sempre ens interpel·len. És bo d'acceptar aquest diàleg enriquidor, que possibilita mil aprenentatges. I, sobretot, mil preguntes. Dialogar-hi des de mirades alternatives a l'ortodòxia; per això, no descarto clàssics com la Bíblia o els Evangelis.

Observo l'inici de l'Evangeli de Joan. «*In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum*». Interessant. Al començament de tot hi hauria la paraula, i la paraula equivaldria a Déu. Entenc que està parlant de la capacitat creadora del verb. Permeteu-me que deixi la interpretació teològica al marge: prefereixo fixar-me en la capacitat humanament creadora de la paraula. En l'inici de la peripècia humana, gràcies a la possibilitat de verbalitzar, tenim pensament, tenim comunitat, tenim cultura, tenim transmissió, tenim poesia. Per bé i per mal.

Una pregunta: ¿en l'ensenyança la paraula ocupa el lloc preferent o bé, de tant en tant, la tecnologia i la robòtica la desplacen?

I un passatge del Gènesi (el 2.22) que també tinc ganes de posar damunt la taula, ara que s'acosta el 8 de març: «*et aedificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in mulierem et adduxit eam ad Adam*». Ja que les veus ens interpel·len sense escapar del seu context cultural, en la nostra conversa amb els textos antics no podem considerar veritable qualsevol idea o costum, sinó filla o fill d'una època. És per justícia -no per moda- que s'ha de desestimar -i fer-ho de soca-rel!- la subordinació de la dona a l'home. Qüestionar aquesta raó bíblica (quan diu que Eva provenia d'una costella del primer baró), però sobretot assenyalar la part gens negligible de la publicitat d'avui, dels missatges d'avui -de vegades, institucionals- que conviden al manteniment

del sexisme. La semblança entre missatges tan allunyats en el temps ens ha de fer adonar que hi ha encara molta, moltíssima, feina pendent.

Una segona pregunta: ¿pot tendir, la paraula, a crear cada vegada més escenaris en què el gènere no sigui causa de desequilibris de poder? Si l'article 14 de la Constitución Española anuncia solemnement que «*los españoles son iguales ante la ley, sin que pueda prevalecer discriminación alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o cualquier otra condición o circunstancia personal o social*», ¿és acceptable que el primer ministre d'aquest estat europeu la unitat del qual sembla fora de dubte respongui, a propòsit de les diferències de salaris entre homes i dones, amb frases i arguments tan peculiars com aquest: «*No nos metamos ahora en eso*»? És evident que la paraula, a més de crear, també ha de denunciar.